

El Sant drapaire o el drapaire Sant

L'Ivet arriba a casa amb un somriure de punta a punta. La mare se la mira amb recel. S'està acostumant als seus alts i baixos, i quan ve molt eufòrica no sempre són bons presagis. *Quina n'haurà fet?* La filla només té dotze anys però ha començat l'adolescència

amb força, amb ganes de qüestionar-ho tot, d'enfadar-se amb el món i, per descomptat, l'ase dels cops sempre acaba sent la mare. Hi ha moments que la filla li posa molt difícil, com si la posés a prova. Vaja que la treu de polleguera, per dir-ho clar! Tiba, tiba la corda amb desfici, una corda imaginària que pot acabar amb la seva paciència.

Però, tot s'ha de dir, no sempre és una nena de mal tractar, a vegades és assenyada i és capaç d'abraçar-la i fer-li carantoines (cada vegada menys), llavors el cor de la Carla se li estova i s'esvaeix el desànim.

Aquest cop la sorpresa és important, la filla ha tret un deu de nota. *De què?* Doncs d'una redacció sobre la visita als museus de Sitges. *Quina passada!* La mare no va poder llegir aquest treball perquè l'Ivet és va negar en rodó a deixar-li. *Un dels seus Rampells adolescents!*

Havien estat parlant de l'excursió i dels museus. La nena li va comentar que va trobar curiós un bust que és un reliquiari dedicat a Santa Marta. Una talla de fusta dels segle XVII. Un vigilant dels museus els hi va explicar que les donzelles de l'època hi amagaven cartes dels pretendents o alguna joia que els havia regalat un amant. El forat que té el reliquiari al pit no és gaire gran i només hi pot cabre la mà d'un infant o d'una dona, els homes tenen les mans massa grans per tenir-hi cabuda, per això resultava un bon amagatall. La mare se la va escoltar amb atenció i, atès que tenia ganes de fer conversa (cosa complicada darrerament) li va explicar que una relíquia, de fet, és una part del cos o de la vestimenta d'un Sant, una cosa que pels creients és molt valuosa i la veneren amb devoció. També hi va afegir que si el Bust de Santa Marta és un reliquiari caldria amagar-hi les despulles d'un Sant i no cartes o joies dels amants. Llavors li va detallar dades de la vida de Santiago Rusiñol, però aquí les ganes de conversa ja s'havien esfumat i l'Ivet va desconnectar, semblava que tant se li'n donaven d'aquestes explicacions.

Així que quan la nena li diu que ha tret una nota excel·lent la mare està convençuda que

la redacció parla d'amats furtius i donzelles enamorades. Però, la cosa no va per aquí. Resulta que la nena sí que va escoltar les seves dissertacions i el seu escrit parla de Santiago Rusiñol, l'escriptor, el pintor, el col·leccionista, el dramaturg... i, no només això, el descriu com un Sant. *Un Sant?* La mare ho troba ben estrany i no se'n sap estar i li engalta:

- En Santiago Rusiñol, Sant? Sant? Però si era un bohemí, un home que va viure de renda tota la vida... Sant? I, quines mostres de caritat va fer? Ho saps que per ser Sant cal que hagués fet un miracle?

L'Ivet somriu, segura de sí mateixa. Li diu que això ja ho sabia i que a la redacció ho ha explicat amb molts detalls. Què el seu miracle va ser haver posat Sitges al mapa, vaja, que gràcies a la seva obra, a les seves donacions i al Cau Ferrat, la vila de Sitges té un estatus, un nom i una gran consideració. *No creus que això és un bon miracle, mare?*

Els raonaments de la filla deixen a la Carla descol·locada. Ben mirat té raó! Sitges és un lloc ben conegut per tot el patrimoni de l'artista. L'Ivet ha fet Sant a Santiago Rusiñol. *Quines coses...!* Ara, qualsevol relíquia seva pot guardar-se a dins el Bust de Santa Marta, no cal atresorar-hi ni cartes ni joies d'amants. L'Ivet l'ha fet Sant!

- Mare, saps? No sabia com titular la redacció, estava entre: *El Sant drapaire o El drapaire Sant*. Saps per quin em vaig decidir? Tu quin hauries posat?

La mare se la mira amb orgull. Se li dibuixa un somriure a la cara. *El Sant drapaire o El drapaire Sant?* Tant se val! De fet, diuen, que ell es feia dir "el drapaire dels records". Ben mirat potser l'adolescència de la filla no serà tant terrible. L'Ivet molts cops sembla que passi d'ella, que li faci voves, que ja no la necessita per a res, li fa pujar la mosca al nas cada dos per tres, però... Ha fet Sant a Santiago Rusiñol!

Montserrat Gil Casals